

Nr 19.

Ankom till riksdagens kansli den 5 mars 1920 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående vissa ändringar i lagen om skyddskoppypmpning.

Närvarande: herrar von Sneidern, von Sydow*, Alfred Petré*, Hult, Boberg, Linder*, Sigfrid, Sandegård, J. B. Johansson*, Magnusson i Kalmar, Andersson i Knäppinge, Karlsson i Gasabäck*, Carlsson i Frosterud*, Nilsson i Vibberbo, Johansson i Sollefteå* och Johansson i Vittinge.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Uti en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion nr 120, vilken behandlats av andra lagutskottet, hava herrar *Sandberg, Jansson* i Edsbäcken, *Torgén, Bergström* i Bäckland, *Andersson* i Milsmeden, *Igel* och *Mossberg* föreslagit vissa ändringar i lagen om skyddskoppypmpning den 2 juni 1916 i syfte att *dels* vid utkrävandet av vaccinations- och revaccinationsplikens fullgörande mycket större hänsyn toges till den vaccinationspliktes samvetsbetänkligheter och övertygelse, och att formerna för hans yrkade befrielse betydligt förenklades, *dels* de revaccinationspliktiga klassernas antal i väsentlig mån inskränktes, då det nu föreskrivna antalet enligt erfarenhetens vittnesbörd syntes vara skäligen meningslöst, och *dels* att det enligt lagens 21 § tänkta oupphörliga böt-fällandet för förnyad vägran eller försummelse inskränktes.

I motionens syfte hava instämt herrar *Wikström, Lundström, Holmner* och *Olsson* i See.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för berörda förslag ävensom den ifrågasatta ändringen i lagtexten, tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

I motionen har som skäl för förslaget att så kort tid efter antagandet av den nya lagen om skyddskoppypmpning upptaga frågan om en genomgripande revision av densamma bland annat anförts, att det oerhörda med

Utskottet.

farhågor blandade trycket av världshändelserna, som enligt motionärernas förmenande vid lagens antagande år 1916 spelat en avgörande roll, nu till väsentlig del upphört, utan att de befarade epidemierna i vidare mån drabbat oss. Denna fara är emellertid ingalunda förbi. Tvärtom torde den egentliga risken för epidemiers uppkomst föreligga först då efter fredsslutet den internationella samfärdseln återtager sin normala omfattning. För vårt vidkommande torde en särskilt kritisk tidpunkt ligga i återupptagandet av trafiken på Östeuropa, som städse varit härden för svåra epidemiska sjukdomar. Utskottet finner därför tidpunkten särdeles olämplig för vidtagande av åtgärder att försvaga det skydd, som den föreliggande lagstiftningen avser att skapa.

Om utskottet således måste ställa sig avvisande till motionen, har det icke undgått dess uppmärksamhet, att antalet av dem, som enligt lagens 5 § 3 mom. erhållit befrielse från ympning, varit särdeles ringa. Enligt av utskottet inhämtade upplysningar har, sedan lagen den 1 januari 1917 trädde i kraft, antalet ansökningar om befrielse från ympning enligt den s. k. samvetsklausen varit 51. Av dessa ansökningar har ingen enda blivit bifallen av medicinalstyrelsen och endast 4 stycken vid den enligt lagens bestämmelser efterföljande prövningen hos Kungl. Maj:t av medicinalstyrelsens avslag å gjorda framställningar. Bland dessa fyra fall återfinnes den av motionärerna omnämnda, av medicinalstyrelsen avslagna ansökan av kyrkoherden Vallberg. Om än således Kungl. Maj:ts tillämpning av samvetsklausen varit för de sökande gynnsammare än medicinalstyrelsens, finner dock utskottet på grund av fåtalet befrielser, att en bristande överensstämmelse råder mellan avsikten med samvetsklausulens införande i lagstiftningen och dennas verkningar, varför utskottet vill uttala förhoppningen, att en sådan överensstämmelse måtte kunna åstadkommas genom det sätt, varpå den omnämnda klausulen i framtiden tillämpas.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 5 mars 1920.

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL von SNEIDERN.